

hierarchického rozskupení v osobních záležitostech jejich zaměstnanců. Poněvadž zákon mluví o stížnosti a podle obecné terminologie má tedy patrně na mysli opravný prostředek, kterým zaměstnanec proti aktu mu nepříznivému domáhá se přezkoumání jeho a odpomoci u úřadu vyššího, a poněvadž k rozhodnutí v první instanci povolán jest, jak uvedeno, finanční úřad zemský, nemůže rozhodování o stížnostech příslušetí úřadu jinému, nežli ministerstvu financí. Tento úřad, rozhoduje o stížnosti, jest ovšem vázán negativním votem komise, stalo-li se řádným způsobem.

Poněvadž v daném případě žalovaná komise, osobujíc si právo rozhodovati přímo jako odvolací instance, o podané stížnosti vydala rozhodnutí a tím meze své zákonné kompetence překročila, bylo usnešení její jako nezákonné zrušiti.

Č. 1032.

Pozemková reforma: * Zákon záborový předpokládá při sčítání nemovitého majetku dle § 2 naprostou identitu subjektů, jimž sčítané nemovitosti vlastnický náleží. Identity takové však není, jde-li o nemovitosti, z nichž část patří určité osobě jako vlastníku jedinému, a část téže osobě jen jako spoluvlastníku ideální kvotou (vyjma případy § 2, odst. 2 a § 4 cit. zák.).

(Nález ze dne 24. listopadu 1921 č. 15.521.)

V ě c: Dr. Artur C. v S. (adv. Dr. K. Adámek z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o zabrání nemovitého majetku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — — —

Je spor o to, zda statek S., který dle zjištění žalovaného úřadu nedosahuje výměry § 2 zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n. stanovené, je podle zákona toho zabrán či nikoli.

Žalovaný úřad prohlásil velkostatek ten za zabraný proto, že majitel, stěžovatel, je i spoluvlastníkem velkostatku v M. J. co do jedné ideální polovice a že součet výměry velkostatku S. a výměry polovice velkostatku v M. J. přesahuje výměru v § 2 zábor. zák. stanovenou, což stěžovatel nepopírá.

Názor žalovaného úřadu, že sčítání takové je dle § 2 zábor. zák. přípustné, je však, jak stížnost právem vytýká, mylný.

§ 2 zábor. zák. vyslovuje ve směru subjektivním požadavek, že majetek, o jehož podrobenost záboru jde, musí »náležeti vlastnický jedině osobě nebo týmž spoluvlastníkům« a podotýká, že »nerozvedení manželé považují se za osobu jedinou«.

Zákon předpokládá tudíž při sčítání naprostou identitu subjektů, jimž sčítané kusy vlastnický náleží. Identity takové však není, jde-li o kusy majetkové, z nichž jeden celý patří určité osobě jako vlastníku jedinému a druhý téže osobě jen jako spoluvlastníku ideální kvoty, poněvadž vlastnickým subjektem tohoto druhého majetkového kusu není již ona osoba, která je vlastníkem kusu prvního, nýbrž společenství spolu-

vlastníků, které je subjektem jiným, zvláštním, od subjektu jednotlivých členů svých rozdílným (arg. § 825 a násl. o. z. o.).

Lze tedy při vyšetření rozhodujícího rozsahu tohoto majetku respektovati a sčítati jen ony kusy, které vlastnický patří téže osobě iediné nebo týmž spoluvlastníkům.

Z této zásady naprosté identity majetkových subjektů při sčítání majetkových mas dle § 2 zábor. zák. stanoví zákon pouze dvě odchylky a to jednak v § 2, odst. 2, jednak v § 4 zák. O odchylky takové však v daném případě nejde; neboť nejde o nerozvedené manžely ani o majetek soustředěný teprve po vyhlášení zábor. zák. a nelze proto odchylných těchto ustanovení na daný případ použiti. Žalovaný úřad se také odchylek těchto nedovolává vyvozuje správnost názoru svého ze znění § 2, odst. 1 a z intence zákona.

Znění § 2, odst. 1, totiž slova »týmž spoluvlastníkům«, vylučuje však správnost názoru žalovaného úřadu a dokazuje zřejmě správnost námítky stížnosti. Poukazuje-li odvodní spis na nespravedlivost toho, že spolumajitel nemovitosti bude takto posuzován jinak, než jediný její majitel, mohly by snad úvahy ty padati na váhu de lege ferenda, ale de lege lata jsou bez právního významu.

Poněvadž naříkané rozhodnutí opřeno je o mylný právní názor žalovaného úřadu, muselo býti dle § 7 zák. o správ. soudě zrušeno.

Č. 1033.

Š k o l s t v í: I. * Ministerstvu školství a nář. osvěty přísluší, počínajíc dnem 1. ledna 1921, právo činiti opatření podle § 7 zák. ze dne 3. dubna 1919 č. 189 sb. z. a n., změněného zákonem ze dne 9. dubna 1920 č. 295 sb. z. a n. i co do menšinových škol, jež byly zřízeny před účinností uvedeného zákona z r. 1919. — II. Právní věty jako u č. 702 pod III. a IV.

(Nález ze dne 25. listopadu 1921 č. 15.572.)

V ě z: Ing. Gustav Z. v C. (adv. Dr. V. Říha z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (zast. odb. radou J. Dvořákem) o zábor bytu pro správce menšinové školy.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Ministerstvo školství a národní osvěty zabralo naříkaným rozhodnutím, jež dovolává se výslovně shody s ministerstvem vnitřní do cílené, nuceným nájmem podle § 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 sb. z. a n., jenž byl změněn a doplněn zákonem z 9. dubna 1920 č. 295 sb. z. a n., pro řídicího učitele české obecné školy v C. Rudolfa K. byt v levém křídle I. patra domu č. p. — v C. o 2 pokojích, kuchyni a koupelně se vším příslušenstvím na tak dlouho, pokud toho bude třeba, zatím nejdéle na dobu 5 let.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti navrhuující zrušení naříkaného rozhodnutí pro nezákonnost toto:

Zkoumaje z moci úřední, je-li stěžovatel k stížnosti legitimován, když cit. § 7 mluví toliko o povinnostech vlastníka reality, setrval nejvyšší správní soud na právním názoru, vysloveném již v nálezu ze dne 9. února 1921 č. 1282 (Boh. č. 702), že v řízení o zábor místností dle I. odst. cit. § 7